

РЕШЕНИЕ

№ 5126

гр. София, 28.09.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 21.09.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Балев, като разгледа дело номер **5650** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Н. Д. М., гражданин на Р. И., с адрес за призоваване: [населено място], [улица] срещу Решение № 369/28.05.2012 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е издаден в противоречие с материалния закон. Навеждат се доводи, затова че административният орган е изложил бланкетни мотиви, като не е обсъдил събраните доказателства и не е взел предвид обстоятелството, че обстановката в И. непрекъснато се влошава, което е видно и от изготвените от самия него справки. Развити са пространни разсъждения относно това, как следва да се тълкува чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с решение, постановено по дело № С-465/2007 г. на СЕС, според което търсещият закрила не е длъжен да доказва, че е индивидуално застрашен в страната си по произход. Посочени са множество решения от практиката на ВАС, в подкрепа на инвокираните доводи. Според оспорващият, той е работил като журналист, но след написан от него репортаж за популярен телевизионен сериал, е започнал да получава заплашителни съобщения. Когато не си е бил у дома, там дошли неизвестни хора и разпитвали родителите му за него. Тъй като живеел в несигурен квартал М. се почувствал застрашен и решил да избяга, защото много младежи на неговата възраст били малтретирани или дори убити, а полицията не е направила нищо. В жалбата се сочи, че всички в И. се чувстват несигурни и че практика на европейските страни е дават статут на пристигналите от И. лица.

В проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично и с адвокат Т., който поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт С. оспорва жалбата.

Участвалият в производството прокурор, дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на представителя на СГП и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба вх. № 611/13.04.2011 г. до Държавната агенция за бежанците Н. Д. М., гражданин на Р. И. е поискал предоставяне на закрила.

Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 4912/27.04.2011 г.

Чужденецът твърди, че е напуснал легално И. в през м. март 2011 г., преминавайки в Т.. От там с фалшив унгарски паспорт същият преминал през границата с Б. и се опитал да отпътува за А., но на летище С. бил заловен.

Производството е проведено в Регистрационно-приемателен център - [населено място] по общия ред – чл. 72, ал. 1, т. 2, във връзка с чл. 70, ал. 2 от ЗУБ.

На 27.04.2011 г. с Н. Д. М. е проведено интервю, резултатите, от което са обективирани в протокол № УП 4912 от същата дата, при което е описал бежанската си история.

С решение № 2649 от 10.05.2011 г. на решаващ орган при ДАБ е образувано производство за предоставяне на статут на бежанец по отношение на Н. Д. М..

Видно от писмо № Т-2492 от 07.06.2011 г. на Директора на Специализирана Дирекция „Т” – ДАНС, Агенцията не възразява да бъде предоставена закрила на Н. Д. М., в случай че същия отговаря на условията по ЗУБ.

На 07.06.2011 г. с търсеция закрила е проведено повторно интервю. Оспорващият е изтъкнал допълнителни причини за напускането на страната по произход, посочвайки, че е живял в сунитски квартал в Б., където той и други като него са били заплашвани от шиитите. След написан репортаж за местно списание, той започнал да получава притеснителни съобщения на мобилния си телефон. Според негови познати със статията си той обидил имама и затова щял да има неприятности. Домът му бил посещаван два пъти от неизвестни лица, които разпитвали за него.

На 23.06.2011 г. с М. било проведено още едно интервю, при което той не е добавил нови факти към бежанската си история.

Като доказателства по делото са приети удостоверение за иракско гражданство, лична карта, журналистическа карта и потвърждение за жителство в район А. Г., Б..

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут, поради което е издал оспореното решение.

Към събрания доказателствен материал са приобщени писмо № 1588/29.05.2009 г., изготвено от Върховния Комисариат по бежанците при ООН /ВКБООН/, относно насоки за определянето на критериите за оценка на нуждата от закрила на граждани

на И., резюме на бележките относно насоките за определянето на критериите за оценка на нуждата от закрила на граждани на И. от 2009 г. на ВКБООН, справка № 1614/27.03.2011 г. относно актуалната [населено място] и справка № 01-2924/05.06.2012 г. относно общата обстановка в И. и [населено място].

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Решение № 369/28.05.2012 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС е било съобщено на Н. Д. М. лично на 30.05.2012 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 08.06.2012 г. /вх. № УП-4912/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 87 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е приел, че Н. Д. М. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки, поради което е отхвърлил молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

От приетите като писмени доказателства по делото справки се установява, че през 2012 г. обстановката в И. и по-конкретно в столицата Б. остава нестабилна. Налице е активизиране на някои терористични групи, като обекта на нападенията остават политически фигури, служители на органите за сигурност и магистрати. В столицата Б. има вълна от кървави нападения с голям брой убити и ранени.

В останалата част от страната, след изтеглянето на американските сили, ситуацията не може да бъде оценена еднозначно. Иракските сили са постигнали значителни тактически успехи срещу терористичните групи. Въпреки намаления брой на нападенията, такива продължават да се извършват, като обекти най-често са лица, работещи за правителството и американските компании. Наблюдава се интензификация в централен И., Б., К. и М..

Макар, в цялост да се наблюдава подобрене на сигурността, състоянието на човешките права и поддържането на сигурността остават в много тесни граници. Няма определена група от населението, която да е обект на насилие, но държавата като цяло, въпреки полаганите усилия на силите за сигурност и армията не може още в пълна степен да се справи с терористичните заплахи. Бунтовническите групи, извършвайки нападения желаят най-вече да изтъкнат факта, че могат да ги вършат безнаказано, като по този начин оказват натиск на правителството за получаване на политически облаги.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от М. доводи, касаещи търсенето от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в И., ще бъде убит или че е бил заплашван. При проведеното интервю, не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока. Няма съмнение, че в Б. има спорадични актове на насилие, съпроводени с жертви, но степента на насилие не е такава, че да може да се приеме, че е налице въоръжен конфликт, засягащ цялото цивилно население. Не е установено, че оспорващият е бил подложен на преследване, заради неговите религиозна или етническа принадлежност или политически възгледи. Настоящият

съдебен състав не намира, че той е бил заплашван, поради работата си като журналист. Текстовете на цитираните съобщения по никакъв начин не показват никакви преки или косвени заплахи срещу него, а по-скоро призовават за присъединяване към някаква неопределена кауза. Не може да се приеме и за основателен довода, че оспорващият е бил търсен от никакви хора, по време когато не си е бил в къщи. В случай, че това е вярно, при положение, че знаят неговия адрес, за тях не би било проблем да го намерят, ако желаеха да му причинят някаква вреда. По изложените съображения съдът намира, че жалбата, в частта, в която е отказано предоставяне на статут на бежанец следва да бъде отхвърлена.

От друга страна според общоприетите критерии на Върховния Комисариат за Бежанците на ООН, преценката за разрешаване на пребиваване на търсещи убежище граждани на И. трябва да бъде строго индивидуална и следва да бъде съобразена с конкретните твърдения на търсещия закрила и с обстоятелството от коя част на страната произхожда той. Подробни съображения в тази насока са изложени и в публикуваните на интернет-страницата /електронен адрес: www.unhcr.org/ на Комисариата доклади за обстановката в И.. По тези съображения повечето европейски държави разглеждат на индивидуален принцип молбите на иракските граждани за предоставянето на закрила, видно от посочената справка, вземайки като основен критерий за тяхната основателност, мястото от където произхождат кандидатите. Посочено е, че следва да се предоставя закрила на граждани на И. с произход от централните и южните райони на страната, като се прецени дали те не принадлежат към някоя уязвима група. Съдът не може да възприеме безрезервно това мнение, защото мнението на ВКБООН е от 2009 г., а ситуацията в И. е динамична и без съмнение се е променила за изминалите три години.

От приложените по преписката справки не се установява, в момента в И. да е налице въоръжен конфликт, при който мирното население да е подложено на безогледно насилие. Терористичните атаки са по-скоро с инцидентен характер, като властите в страната, макар и не винаги успешно, прилагат мерки за тяхното предотвратяване. Мирното население независимо, че потенциално може да пострада от тези прояви на тероризъм, като цяло не е заплашено ежедневно, а и в страната съществуват достатъчно места, където няма нападения и където би могло да се живее спокойно. Тези обстоятелства мотивират съда да приеме, че в мястото където е живял оспорващият по негови твърдения – квартал А. Г. има условия за сравнително безопасен и нормален живот.

По изложените съображения съдът намира, че на Н. Д. М. не следва да бъде признат хуманитарен статут, поради недоказани предпоставки за това.

Съдът намира, че следва обърне за пореден път внимание на председателя на ДАБ за голямото забавяне при издаването на решенията му. При приложение, че последното интервю с М. е проведено през юни 2011 г. и други доказателства реално след това не са събирани, е необяснимо бездействието на административния орган в продължение на почти единадесет месеца. То е пример за лоша административна практика и несъмнено е в противоречие както с интересите както на българската държава, така и с тези на търсещите закрила лица.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Ответникът по оспорването не е поискал присъждане на разноси, затова на същия такива не са дължат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Д. М., гражданин на Р. И., с адрес за призоваване: [населено място], [улица] срещу Решение № 369/28.05.2012 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението е постановено в срока по чл. 90 от ЗУБ и подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Р. Б..